

גיליון מס. 2644 *י"ט חשוון תשפ"א 6 בנובמבר 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

לרגל 80 שנה ל"ליל הבדולח" / רות גולן

פרק מתוך הספר "ילדות ונעורים בצל מלחמה"

בלילה שבין ה-8 ל-9 בנובמבר 1938 אחרי חצות, התעוררנו מרעש של צעקות אימים ברחוב. קמנו בבהלה ומבלי להדליק את האור בבית הבטנו מבעד לחלון על המתרחש בחוץ. אני זוכרת את זה כמו סרט בלהות: היתה שם קבוצת בריונים לבושים במעילים שחורים, משליכים אבנים גדולות על חלון הראווה שמעבר לרחוב. זה היה חלון הראווה של חנות הנעליים שלנו. הם בזזו את הנעליים, חתכו אותן בסכינים, וזרקו לרחוב. הם צחקו בקול פרוע, שרו שירים נאציים והשתוללו.

זמן קצר לאחר מכן שמענו צעדים כבדים במדרגות ואחר כך דפיקות חזקות בדלת. אבא שם את אצבעו על שפתיו וסימן לנו לא לדבר. שוב שמענו דפיקות חזקות בדלת אבל אף אחד מאיתנו לא זז. זה היה מפחיד, שמענו עוד קודם לכן על תושבים בעלי אזרחות פולנית שנתפסו ברחובות ובבתים ונשלחו למחנות הסגר. ידענו שאם הם יפרצו את הדלת, הם עלולים לקחת גם אותנו. אנחנו היינו חסרי אזרחות ואבא נחשב לעריק הצבא הפולני.

אחרי כמה דקות שמענו אותם אומרים: אה, אין פה אף אחד... ולמזלנו הם הסתלקו. נשמנו לרווחה והסתכלנו שוב מהחלון. שם למטה המשיכו הבריונים בביזה ובהרס החנות שלנו. פתאום ראיתי את אבא מתמוטט, מתיישב על המיטה ומתייפח. הוא מלמל וגמגם לעצמו מילים לא ברורות. הוא היה בהלם. כל רכושו וגאוותו היו בחנות הנעליים הזאת. זאת הפעם הראשונה שראיתי את אבא שלי בוכה.

מסתבר שגם אחרי האירוע הקשה הזה, לא ידעו הורי מה בדיוק קרה בלילה, ועדיין לא הבינו את הסכנה הגדולה הצפויה לנו. למרות שלא ישנו כל הלילה, הם שלחו אותי בבוקר לבית הספר כרגיל. הלכתי ברגל לבד כי הרכבת התחתית לא פעלה באותו יום. בדרך ראיתי קבוצת בריונים תופסת בשני גברים בעלי פאות וזקן. שניים מהבריונים החזיקו אותם שכובים על הארץ כשרגליהם דורכות על בטנם, השלישי גוזר להם את הזקנים והרביעי היה בועט בהם. התחלתי לרוץ קדימה לעבר ביה"ס ואז ראיתי מראה מחריד עוד יותר: גבר אחר עם פאות וזקן שכב על המדרכה, אוזניו כרותות והדם שלו זורם לכביש. עוברי האורח המעטים ברחוב מיהרו להסתלק מהמקום כדי לא להיות מעורבים. לאורך כל הדרך היו חלונות ראווה מנופצים, שברי זכוכיות וסחורה מפוזרת בחוץ.

כשהתקרבותי לביה"ס ראיתי את כל האזור אפוף עשן שחור. בצד ימין בית הכנסת עלה באש ובצד שמאל בית הספר שלי בער. לפני הכניסה לחצר פגשתי

ילדים נוספים שנשלחו לבדם באותו הבוקר. עמדנו שם מבוהלים ומבולבלים. רק הרבה יותר מאוחר הבנתי שזה היה מה שנקרא היום "ליל הבדולח", ובעקבותיו פרצה מלחמת העולם השנייה החזקתי ביד של ילדה אחרת, בכינו ולא ידענו מה לעשות. באותו רגע חשבתי רק על קופסת הצבעים היפה שקיבלתי בשיעור ציור יום קודם והשארתי בארון בכיתה. איך דווקא אתמול השארתי את הקופסה החדשה היפיפיה שלי בכיתה? כזאת רכושנית הייתי! שתי כבאיות עמדו משני צידי המתחם הבוער. הכבאים שמרו שהאש לא תתפשט לבתי השכנים, אבל הם לא ניסו לכבות אותה. אני זוכרת אותם עומדים שם צוחקים, לועגים לנו ומתיזים עלינו מים. שנים רבות אחרי כן הגיעה לביקור מאוסטרליה חברה של אלזה בן חנוך. אותה חברה למדה בביה"ס שלי וכמוני עמדה באותו בוקר נורא מול בית הספר הבוער. היא ספרה לי איך עמדה שם נפחדת ובוכה, מחזיקה ביד של ילדה אחרת. שתינו בכינו בשעה שהעלנו זכרונות.

איך חזרתי הביתה באותו היום נמחק לי מהזיכרון. אבל כשהגעתי הביתה עזרתי להורי לנקות את החנות ההרוסה ואת שברי הזכוכיות מהמדרכה. אבא הכניס את הנעליים המפוזרות והמושחתות לתוך החנות וניסה להציל את מה שנשאר.

בית הכנסת ולידו בית הספר שלי

- " ליל הבדולח " הוא השם שניתן לפוגרום האכזרי שנערך ביהודי גרמניה ואוסטריה בימים 9-10 בנובמבר 1938. (--)

הטכס לזכרו של רבין / יפעת ויסבקר

"ביום חמישי התקיים באמפי טקס מרגש של המכינה לזכרו של יצחק רבין במלאת 25 שנים להירצחו.

מרגש היה לראות נערים צעירים, דעתנים, שקראו קטעי מקור וקטעים שכתבו בעצמם על אותה תקופה. כל אחד והתובנות שלו וההקבלה למה שקורה כאן, עכשיו.

אני מצרפת קטע מקורי שכתבה אחת הנערות והקריאה בטקס.

רק לקרוא ולהפנים. שנת אהבה ושלום לכולנו (ובהצלחה למכינה)?"

יצחק רבין – דרך חדשה

"לא תמיד נמצאים אנשים שיש להם את העוז, את המחשבה, את היכולת לשנות את הדברים, לשנות מוסכמות, ליצור מציאות חדשה. "כך אמר רבין ואם אנסה להתייחס לציטוט הזה במציאות של שנת 2020, מציאות בה השנאה בוערת בעם, המחלוקת עמוקה מאין כמותה, והתקווה לשלום בינינו לבין עצמנו על סף קריסה, אני נעצרת לחשוב מה מקומנו בחברה? מה המקום שלי ומה המקום שלך?"

איך אנחנו יכולים להפוך לאנשים שלהם רבין ציפה וקיווה?

רבין מבחינתי הוא דמות שאומרת תקווה, עתיד, אמונה

רבין מבחינתי הוא חלום שהתנפץ, תקווה שנגנזה

רבין נרצח משום שאדם אחד בחר לקחת את החוק לידי ולבצע הפיכה, בחר שהבחירה של הרוב לא מספיק טובה ושהוא זה שיציל את המדינה, אך האם הדבר נכון? הוא ביצע זאת מתוך גחמה אישית בלבד?

יגאל עמיר, הרוצח שרצח את רבין, ביצע את הרצח, והוא האדם שנכנס לכלא, אך מה עם האחריות שלנו?

ושל כל אותם אנשים שנשאו על שלטיהם את תמונתו של רבין בבגדי האס אס, כל אותם אנשים שקראו לו בוגד, שאיחלו למותו, שהרימו ארונות קבורה בהפגנות, שעברו את הגבול שנקרא חופש הביטוי. כל אותם אנשים נתנו רוח גבית לרצח רבין, כל אותם אנשים תמכו בפגיעה בדמוקרטיה!

אני בעד הפגנות, הבעת דעה ואומץ לשנות. אך אני גם בעד כבוד האדם, חופש הבחירה, ושלטון הרוב. זה קל שהשלטון תואם את דעתך ומאתגר במיוחד שהוא נוגד את עמדתך.

אולי לנו אין הרבה תקציב, ועמדת כוח לשנות אך יש לנו הרבה יכולת. רבין אמר כך "אין לי נכסים, יש לי רק חלומות להוריש לדורות הבאים עולם טוב יותר, מפויס יותר. עולם שנעים לחיות בו, אין זה הרבה מידי".

כולנו יכולים להסכים או שלא להסכים עם בחירותיו ועמדותיו של רבין, אך אני רואה את חובתנו בהעברת המסר שיש לדאוג לעתיד טוב יותר בעם שלנו, לישראל מאוחדת יותר, מקבלת יותר ודמוקרטית יותר.

תחשבו רגע מה אתם עושים על מנת לוודא שזה קורה, ואיך אתם מחלחלים את התקווה לדור הבא, לדור שלנו, ולדור הקודם?

כי בכוחנו לשנות ואין זה יותר מידי לדרוש.

אני רואה ביום הזה מראה לחברה שלא הרבה בה השתנה, שכל הפערים בה רק התעמקו והשלום בה, רק התרחק.

אני קוראת לכולנו לקחת את האחריות להוביל. להוביל תרבות דיון חדשה, דרך חדשה להעביר מסרים, להתווכח, להביע דעה ולהפגין. דרך שתעביר את המסר בלי לקרוע ולפלג, דרך שתגיד זו דעתך, זו דעתי. מותר לנו שלא להסכים, אך אסור לנו ללבות את השנאה. כי היא פוגעת, פוגעת בי ובך, פוגעת בדמוקרטיה כולה.

שקד טוביס
מכינת גליל עליון כפר הנשיא

האדם אינו פלדה. הוא לב ונשמה,

הוא בוכה וצוחק. הוא אוהב וכואב.

הוא מסתער ונפצע וזועק.

האדם הוא אדם.

יצחק רבין

שש הערות על רצח יצחק רבין

1. "לא מדובר ברצח פוליטי, זה לא היה רצח פוליטי וזה לא קשור לפוליטיקאים, אלא רצח שנעשה על ידי אדם שרצה לעצור תהליך". דוד ביטן (פעיל ימין מתון)

2. אני באמת לא מצליח להבין איך אנשים שבג' בתשרי מתאבלים וצמים על רצח גדליהו בן אחיקם, שהיה משת"פ עם הבבלים ושנרצח על ידי פאנאט רצחני מזרע המלוכה בשם ישמעאל בן נתניה, ביום רצח רבין מזדהים דווקא עם הרוצח יגאל עמיר ולא עם הנרצח יצחק רבין.

3. בשנים האחרונות התפתח מנהג בציבור הדתי לאומי, מתוך התחכמות ואולי לא, לזכור את רחל אימנו ביום רצח רבין. לאחותו של יצחק רבין, מה לעשות, קוראים רחל והיא חיה בקיבוץ מנרה וצלקת גדולה צרובה בליבה.

4. לכן אני ביום שבו אתם מזכירים את רחל אימנו, אני אזכור בכוונה גדולה את רחל רבין המבכה את אחיה יצחק. שהיה ראש ממשלה בישראל ונורה בגבו בידי אחד יגאל עמיר, שליח של ציבור מסית ומוסת על ידי מנהיגיו הרוחניים והפוליטיים. וביום שבו נרצח יצחק אני לא יודע לדבר על אחדות העם ועל אהבת חינום. כי חשוב לזכור ולהזכיר. כי לא נשכח ולא נסלח!

5. יורה דעה

יְהוֹשֻׁעַ בֶּן פְּרוּחִיָּה אוֹמֵר—
עֲשֵׂה לְךָ רֵב
וְקִנְיָה לְךָ חֵבֵר
וְהוֹי דָּן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּת.

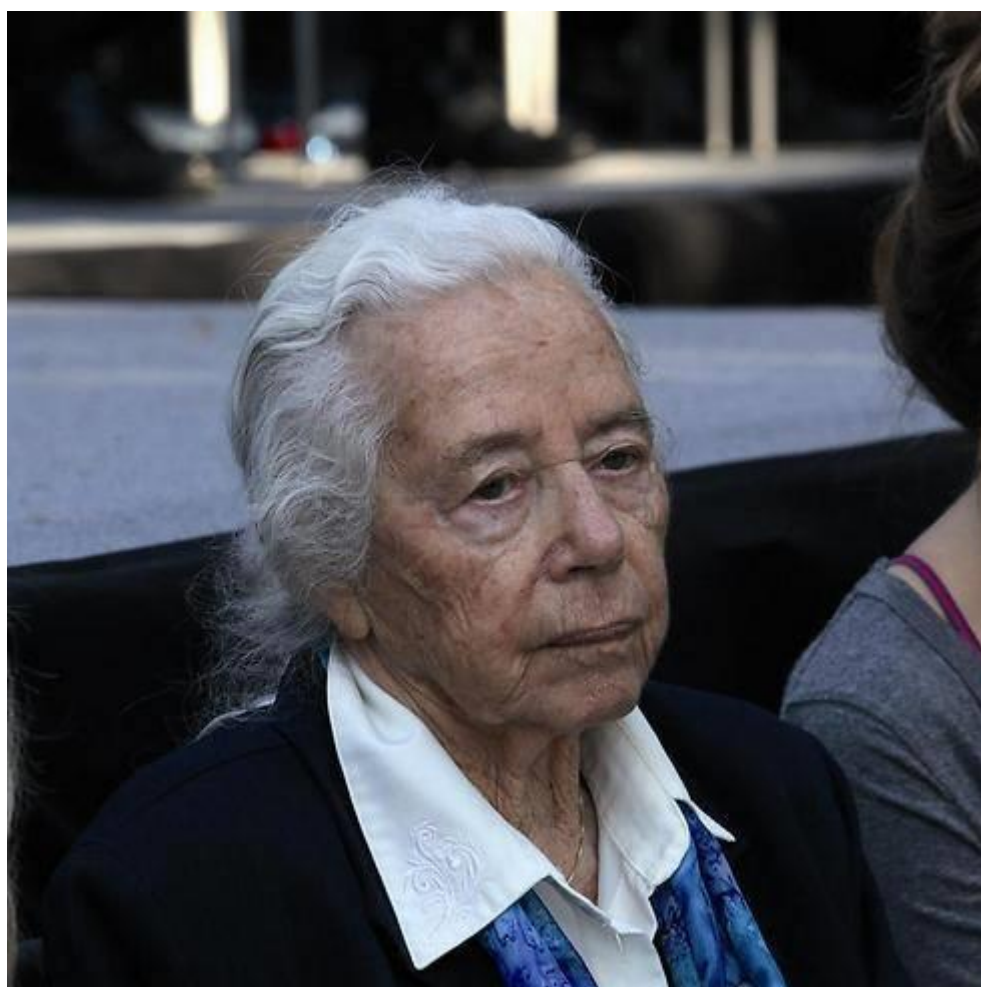
הַלֵּל הַזֶּקֶן, עוֹד לִפְנֵי שְׁנַעֲשֵׂה בֵּית, הִיָּה אוֹמֵר—
הוֹי מִתְלַמְּדֵיךָ שֶׁל אֶהְרֹן
אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם
אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמִקְרָבָן לַתּוֹרָה.

שְׁמַאי, שְׁחוּלֵק עָלָיו תָּמִיד, אוֹמֵר—
עֲשֵׂה תוֹרָתְךָ קֶבֶעַ
אֲמַר מַעַט וְעֲשֵׂה הַרְבֵּה
וְהוֹי מְקַבֵּל אֶת כָּל הָאָדָם
בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת.

יגאל עמיר לא אומר –
לעד הוא יורה דעתו
ביצחק
ושוב יורה בו ושוב
יצחק.

6. לרגל אירועי השנה ה-25 לציון רצח יצחק רבין, השמאל צריך להחליט אם
עליו להצטרף למלחמת האזרחים שמתנהלת כאן כבר 25 שנה במעמד צד אחד
בלבד, או להתפייד כבר לכל הרוחות...

בצילום: רחל רבין אימנו מבכה את אחיה

מסימני הזמן – גסיסתו של העיתון ידיעות אחרונות

כבר שנים רבות מנבאים הנביאים את מותה של העיתונות המודפסת, שהיורשות שלה תהיינה כלי התקשורת המשודרים והעיתונות האלקטרונית.

למעשה התהליך התחיל כבר לפני שנים. מי זוכר את העיתונים דבר, למרחב, על המשמר, קול העם, חרות, הבוקר, את העיתונים בהונגרית, בגרמנית ואולי גם בשפות אחרות. את העיתון המנוקד "אומר", בנו של העיתון דבר? שלא לשכוח את דבר לילדים, משמר לילדים, הארץ שלנו ומעריב לנוער. סקירת העיתונות ברדיו, כל בוקר ארכה דקות ארוכות. מכל העיתונים האלה, שרובם היו עיתונים מפלגתיים, לא נותר זכר.

שרדו עיתוני הערב, ידיעות אחרונות ומעריב, שהפכו כבר מזמן להיות עיתוני בוקר מוקדם, אשר מגיעים לנקודות המכירה יחד עם עיתון הארץ שממשיך להופיע כבר למעלה משמונים שנה.

אני זוכרת את הימים שאת עיתון הערב קנינו מידי של ילד בן 9 או 10 או פחות, שרץ ברחוב, עם ערימת עיתונים בתוך שקית בד וצעק: "ידיעות, מעריב, ידיעות אחרונות". הילדים האלה הם היום בני 70 לפחות. העיתון היחיד שאפשר לקנות (בלי כסף) ברחוב הוא "ישראל היום", והסיבה היחידה שאני לפעמים לוקחת אותו היא, שאני מרחמת על המפיץ בתלבושתו האדומה, שרוצה כבר להיפטר מהסחורה שבידיו.

במשך שנים רבות היה לי חלום, להגיע יום אחד לפנסיה, לקבל את העיתון אל דלת ביתי, ולקרוא בו על כוס קפה על המרפסת. לאט לאט הגשמת את החלום: קודם בנינו מרפסת, אחר כך יצאתי לפנסיה, ואחר כך התחילה מערכת ההפצה של ידיעות אחרונות לשלוח את העיתון כל בוקר אל פתח ביתי.

השינוי התחיל בזה שהפסקתי לשתות קפה...

אחר כך באה הקורונה, ועם הדרדרות הכלכלה, הצטמצמו הכנסותיו של העיתון, כי פחתה מאד כמות הפירסומות בעיתון (מקור ההכנסה החשוב שלו, חשוב יותר מדמי המנוי או מהתמורה שנשלם בקיוסק). פתאום העיתון עבר תהליך של "דיאטה". הוא הלך והצטמק, וכמות המוספים שלו הלכה וקטנה. פתאום, בלי להודיע על כך, נעלם המוסף "ידיעות הקיבוץ", שהיה חלק מעיתון סוף השבוע. גם ערימת העיתונים שהייתי צריכה לסחוב לחבית המיחזור, הלכה ופחתה במשקל.

ואז הגיעה ההודעה הטלפונית: החל מהאחד בנובמבר תבוטל חלוקת העיתון לבתים. ומאז יום ראשון, אמנם אני בפנסיה, המרפסת עדיין קיימת והנוף ממנה משגע, אבל אין קפה ואין עיתון.

לומר את האמת, דווקא נראה לי נכון יותר לבריאותי, לא לפתוח את היום עם הגועל נפש שמביא על דפיו העיתון. הדקות שאני חוסכת בכך שאינני קוראת אותו בבוקר, מנוצלות לדברים טובים יותר. גם על חסרון התשחצים, הסודוקו וה"שחור ופתור", אתגבר בוודאי.

את העיתונאים שאני אוהבת ומעריכה: נחום ברנע, סבר פלוצקר, ומאיר שלו, אוכל לקרוא בסופי השבוע בעיתון שאקנה ב"אלונית". ואולי גם זה זמני.

סופה של תקופה.

לבסוף: תודה לאנשים אשר הביאו את העיתון אל סף ביתי כל בוקר: ארי שטיינר, הייתה הראשונה, אחריה מיה ווטרמן, היו עוד כמה לתקופות קצרות, ובשנתיים האחרונות היה זה רומי חביבי, שאם היה לי ולו מזל, היינו נפגשים על המדרגות כשהעיתון בידו, הוא חסך 2 דקות יקרות, ואני הרווחתי מפגש בוקר חטוף ונחמד.

תמר וולפין

תודה אירן - תודה חמאס / מאת: אריה וולפין

כשמדינת ישראל קמה ב-1948 חיו בה כ-650,000 יהודים, שרובם צאצאים של גלי העליה שהגיעו ממזרח אירופה, מגרמניה ומערב אירופה מסוף המאה ה-19 עד סוף מלחמת העולם השנייה ב-1945, שבעקבותיה הגיעו גם ניצולי השואה בעליה הבלתי ליגאלית. יש להוסיף את כ-20,000 היהודים החרדים שחיו בישוב הישן בארבעת ערי הקודש - בחברון, ירושלים, צפת וטבריה, מהמאה ה-18 והמאה ה-19, וכמה אלפי "ספרדים טהורים", מתקופת גירוש ספרד במאה ה-15, שחיו בעיקר בירושלים.

כל אלה בנוסף לערבים שנשארו בתחום מדינת ישראל בתום מלחמת העצמאות ב-1948. בנוסף לגידול הטבעי מאז קום המדינה, הגיעו למעלה משלושה מליון עולים בגלי עליה שונים, מתימן, ממדינות בצפון אפריקה, מברית המועצות (רוסיה דהיום) ומאתיופיה. בין ולבין גם מאות בודדים מאירופה וארצות דוברות אנגלית. וכך אוכלוסיית מדינת ישראל מגיעה היום לתשעה מליון, שמתוכם כ-75% (6,700,000) יהודים.

כתוצאה מכל זה, האוכלוסיה היהודית בישראל מורכבת מפסיפס של תרבויות, אידיאולוגיות, שבטים ומגוון הגדרות של מיהו יהודי: דתית-חרדית ואורתודוקסית, לאומית ותרבותית חילונית - הגדרות שמתנגשות כי אצל האורתודוקסים אין פשרות. אם לא די בכך, היהודים שחיו במשך מאות השנים בארצות הגולה, באופן טבעי, הביאו אתם שלל תרבויות, שכללו את אלה של ארצות המודרנה ואת התרבויות של העולם השלישי בהן חיו. על הסלט הזה, עם המרכיבים המתנגשים נשפך רוטב דתי פוליטי, שהקצין את הפוליטיקה כי הדת מחייבת שארץ ישראל תהיה שלמה, כפי שכתוב, ויהי מה (סיפוח השטחים שנכבשו במלחמת ששת הימים).

המצב הזה הוא מתכון למלחמת אחים שציוציה כבר הופיעו מכיוון הימין הקיצוני והדתי, כן הפאשיסטי, קרי, רצח רה"מ רבין לפני 25 שנה והפשע הנורא של ברוך גולדשטיין שקדם לו. ההתבטאויות המילוליות, הגובלות בהסתה, מהכון של אותו הזרם הקיצוני, בולטות ביתר שאת גם היום. המציאות הזאת מעמידה במבחן את היהדות כלאום אתני עפ"י כל ההגדרות, דבר שיכול לגרום לכך שמדינת ישראל תחדול מלהיות מדינה יהודית, אם תספח שטחים מאוכלסים, בעשרות אלפי ערבים.

במדע המדינה, לאום אתני הוא קבוצה גדולה של אנשים בעלי היסטוריה, טריטוריה, שפה ותרבות משותפות. מדינת לאום, היא מדינה שרוב אזרחיה הם בני לאום אתני מסויים.

קבוצות לאום אתניות שונות אשר שכנו בתוך האימפריות בעולם מימשו את ההגדרה העצמית שלהן עם התפרקותן. כך נוצרו מדינות אירופה השונות, כפי שאנו מכירים אותן היום, כדוגמת רומניה, אוסטריה, הונגריה, לוקסמבורג, מדינות יוגוסלביה ועוד, שהשתחררו מהאימפריות האוסטרו-הונגרית והעותמאנית עם התפרקות האימפריות בתום מלחמת העולם הראשונה. מפת אירופה המודרנית נוצרה כשגבולות מדינות הלאום החדשות סורטו על מפת היבשת מסביב לשטחים בהן שכנו קבוצות הלאום מאות שנים. הצטרפו אליהן איטליה שנוצרה מחיבור יחד של הנסיכויות הדוברות איטלקית ב-1848 וגרמניה שנוצרה מחיבור יחד של הנסיכויות הדוברות גרמנית ב-1867, וגם צרפת, בריטניה, הולנד, ספרד, פורטוגל, בלגיה, שהיו קיימות שנים רבות לפני כן. יש לציין שבבלגיה שוכנים שני לאומים (פלמים ווואלונים) לכן היא מוגדרת כמדינה דו-לאומית.

היהודים המפוזרים בתפוצות בכל העולם במשך אלפיים שנה, קלטו את התרבויות והשפות של ארצות השהייה שלהן. לא היתה להם טריטוריה משוטפת כפי שהגדרת לאום אתני מחייבת, והיו מוגדרים בתפוצה עפ"י הדת. בעקבות הפוגרומים והאנטישמיות באירופה במאה ה-19, פינסקר ב-1882 והרצל ב-1896 הגדירו את "בעיית היהודים" כעם ללא שורשים שמעורר "יודופוביה" (פחד בפני יהודים עפ"י הגדרת פינסקר) שפתרונה היא הקמת מדינת יהודים (עפ"י דברי הרצל) – הוספת המימד הלאומי ליהדות התפוצות.

הטענה היא שהטריטוריה הדרושה ללאום אתני, טמונה בדת, בכך כשמתפללים בכל העולם, עומדים עם הפנים לכיוון ירושלים (בית המקדש), ובתום ליל הסדר מכריזים "לשנה הבאה בירושלים". ובאשר לשפה, הרי שפת התפילות היא עברית וההיסטוריה היא חלק אניטגרלי של הדת באמצעות התנ"ך. ההתארגנות הדתית הקהילתית בכל מקום משקפת את התרבות, ובכך, הדת שימשה כעין מקפא של האלמנטים של הלאום במשך אלפיים שנות גלות והציונות הוציאה אותם למען הגיבוש הלאומי – עליה לארץ ישראל, "יהודי דבר עברית" והקמת מדינה יהודית בארץ ישראל כפי שהובטח בפרק בראשית. האיום הביטחוני הקיומי על המדינה. הוא פועל כדבק שמלכד את העם בישראל, על כל ניגודיו, בכך שכל אחד נמצא תחת האיום הקיומי, וזה מביא לשיתוף פעולה נדיר בין חלקי העם השונים, באשר הם.

תודה איראן, תודה חמאס.

אריה וולפין

חשוב לי
לדעת!

פינת המידע הרלוונטי

המשרד לשוויון חברתי

(לשעבר המשרד לענייני גמלאים) ומוקד 8840*

לאזרחים ותיקים בישראל (אישה מגיל 62, גבר מגיל 67) מגיעות מספר הטבות וזכויות על פי חוק. הבעיה היא שהם לא ניתנים באופן אוטומטי – צריך לדעת לדרוש אותם.

המשרד לשוויון חברתי פועל להנגיש מידע זו לגמלאים ומשפחותיהם במספר דרכים. הוקם מערך של "יחידות סגולה" שפעלו עד לפרוץ הקורונה בבית חולים ובה מתנדבים שקיבלו הכשרה מתאימה מנגישים מידע לגמלאים המאושפזים ומשפחותיהם.

כמו כן, **קיים מוקד טלפוני של המשרד, 8840*, שמאויש מיום א-ה, בין השעות 8.00-20.00**, ובו ניתן לקבל מענה לפניות בנושאים רבים, כולל עזרה בפיתרון בעיות במימוש זכויות מול גופים שונים (כגון ביטוח לאומי).

בעידן הקורונה אזרחים ותיקים, שבדרך כלל לא זקאים לדמי אבטלה, כן נהנים מ"מענק הסתגלות", כל עוד שהפנסיה היא פחות מ-5,000 ש"ח לחודש.

כמתנדבת בעצמי ב"יחידת סגולה" בבית חולים זיו אשמח להסביר ולפרט באופן יותר מעמיק, לעזור עם פנייה ולעזור עם מילוי טפסים (כגון בקשה לגימלת סיעוד זמני או קבוע מביטוח לאומי).

בברכה, קרול בילגורי

ימי הולדת

גדי עמית	10.11	ברוך כהן	6.11
אילן המאירי		אורנית חיון	
אייל דיין		דניאלה טל צור	
עתליה יצחקי		דניאל סער	
		גפן קולינס	
		אוריה כץ	
ניצן ג'קסון	11.11		
אורי אדלשטיין	12.11	טבע אורן	7.11
נטע בר			
ענווה בן זאב		נטליה סגל	8.11
דורון בולדווין		איתי לוינזון	
		מירון מתתיה	

יום הולדת של אדם הוא היום בשנה שבו התאריך זהה לתאריך הלידה שלו. ביום זה נמדד גילו בשנים שלמות. בדרך כלל, יום זה נחשב ליום שמח ונחוג על ידי האדם בחברת משפחתו וחבריו. מועד ציון יום ההולדת הוא בהתאם ללוח השנה המשמש את החוגג.

יחד עם זאת, יש אנשים שלא יודעים את יום הולדתם המדויק, לרוב בשל חוסר תיעוד שנהוג במדינת המולדת. יש כאלה שחודש הולדתם ואף שנת הולדתם אינם ידועים. חלק ממי שלא תועד תאריך הולדתם במדינה שבו נולדו ועלו לישראל, למשל עולי תימן, קיבלו תאריך הולדת גנרי במשרד הפנים, לרוב הראשון בחודש הראשון ועם שנה לפי גילם המשוער.

משולחן העורכת / שושנה שרקי

צ'רלי צ'פלין סיפר בדיחה נהדרת לקהל שלו וכל האנשים התחילו לצחוק. צ'רלי חזר על אותה בדיחה ורק כמה אנשים צחקו.
הוא חזר שוב על אותה בדיחה אבל הפעם, רק אדם אחד צחק...
ואז הוא אמר את השורות הנפלאות הללו:

"כשאתה לא יכול לצחוק מאותה בדיחה שוב ושוב,
למה אתה בוכה שוב ושוב מאותה צרה/דאגה?
תהנה מכל רגע בחיים!! החיים יפים!"

היום יום הולדתו ה-125 של צ'רלי צ'פלין. יום טוב להיזכר בשלושת המשפטים נוגעי הלב שלו:

- (1) שום דבר אינו קבוע בעולם הזה, גם לא בעיותינו.
- (2) אני אוהב ללכת בגשם, ככה אף אחד לא יכול לראות את דמעותיי.
- (3) היום הכי מבוזבז בחיי אדם הוא יום בו לא צחקנו.

